

M. N. SKRYPNIK

TALONPOIKIEN VALTUUSMIEHET ILJITŠIN LUONA SMOLNASSA

Minut kutsuttiin työhön Kansankomissaarien Neuvostoon ottamaan vastaan toveri Leninin luo tulevia edustajistoja. Se oli marraskuun ensimmäisinä päivinä 1917 (vanhan ajanlaskun mukaan).

Haluaisin kertoa lyhyesti niistä huoneista, joissa siihen aikaan työskenteli Lenin ja Kansankomissaarien Neuvoston sihteeristö. Smolnan eräessä siipirakennuksessa oli sihteeristön iso huone. Kaksi konekivääriä seisoj useiden päivien ajan huoneen kahden ikkunan luona. Konekiväärien luona päivystivät vuorotellen konekiväärimiehet. Tämän huoneen eräs ovi johdatti Iljitšin pieneen työhuoneeseen. Hänen ovensa luona päivysti ympäri vuorokauden latvialainen kiväärimies. Se oli levotonta aikaa, ja olimme valppaita odottaen vihollisten hyökkäävän Smolnaan. Sihteeristön toinen ovi johti viereiseen huoneeseen, jossa matalan väliseinän luona päivysti kaksi punakaartilasta. Tämän huoneen sisäovella päivysti myös latvialainen kiväärimies. Päätäkseen Leninin työhuoneeseen piti kulkea kolmen vartioston ohi. Siitä huolimatta me, sihteeristön työntekijät olimme usein levottomia päästäessämme Leninin luo edustajistoja.

Leninin pieneen työhuoneeseen sopi vain kirjoituspöytä, mukava nojatuoli sen luo ja muutamia tavallisia tuoleja. Ensin lattia oli paljas, myöhemmin se peitettiin matolla, sillä Smolnassa oli kylmä, lattiasta tuuli kovasti. Lautaseinän takana oli puhelin.

Elimme aikaa, jolloin Leninin luo kulki virtana väkeä. Joka päivä aamusta iltaan tuli luokseni kymmeniä ihmisiä, jotka olivat saapuneet paikkakunnilta nähdäkseen Vladimir Iljitšin. He istuivat tuntikausia Kansankomissaarien Neuvoston odotushuoneessa odottaen kärsivällisesti vuoroaan. Pyynnöistäni huolimatta edustajat eivät halunneet lähteä takaisin kotiseudulleen näkemättä vaikka kaukaa Leniniä. Vastaanoton jälkeen eräät

pyysivät, että heille annettaisiin sihteerin nimessä käteen „paperi”. He vaativat siihen „paperiin” kirjoitettavaksi, että se ja se henkilö oli todella käynyt Leninin luona. Tällaisilla pape-reilla piti varustaa useimmiten talonpoikien valtuusmiehiä. Talonpoikien edustajat käärivät nämä asiapaperit puhtaana riev-vun sisään ja pistivät ne hellävaroen poveensa kuin aarteen. Niitä talonpoikien edustajia, jotka näkivät Leniniä ja kuulivat hänen viisaita neuvojaan, pidettiin siihen aikaan kylän ensim-mäisinä miehinä. Kotikutoisiin puettu maaseutuväki kulki vir-tana kuulemaan miestä, „joka oli käynyt Leninin luona ja puhu-nut hänen kanssaan”.

Rjazanin, Kurskin, jopa Kievinkin läänin kaukaisemmista kylistä saapui Iljitšin luo talonpoikien valtuusmiehiä. He saapui-vat kyläkunnan keräämillä rovoilla vallankumousliekkien val-lassa olleeseen pääkaupunkiin.

— Piti jättää talous ja pienet lapset, koska sellainen oli kylänväen tahto. Päättivät valtuuttaa käymään toveri Leninin luona,— juttelivat minulle usein harvakseen ja ylpeyden tuntein talonpoikien edustajat.

Sain olla silminnäkijänä, miten onnellisia olivat ne heistä, jotka saivat nähdä tuon erinomaisen miehen.

Sydämellisyys ja hellyys, jolla Iljitš otti vastaan talonpoikien edustajia, herätti heissä tavallista inhimillistä huolenpitoa hänestä. Kun minä tarjosin erälle heistä päivällisen Smolnassa, niin he kysyivät osaaottavasti, miten on Leninin ruoan laita.

Muistan kun kerran saapui ryhmä talonpoikia, jotka jo kauan ennen vallankumousta olivat ostaneet Talonpoikaispankin väli-tyksellä osan tilanomistajan maasta. Se antoi heille mahdollisuu-den suurentaa pienoisia nälkäpalstojaan desjatiinaan asti henkeä kohden. Tällaisia talonpoikia kyläkunta piti maanomistajina ja oli valmis ottamaan heidän maansa. Se oli aikaa, jolloin ei vielä ollut lakia maan sosialisoinnista, joka edellytti maan jakamista tasavertaisesti henkilöluvun mukaan. „Maadekreetin” mukaan tavallisten talonpoikien maa ei kuulunut uudelleen jaettavaksi. Minä epäröin enkä osannut antaa maalta saapuneille talonpojille lopullista selitystä ja saatoin heidät Leninin luo. He olivat keskivarakkaita talonpoikia, jotka hiellä ja verellä oli-vat saaneet vuosien aikana lunastetuksi ne „otrezka”-maat, jotka tilanherrat olivat ryöstäneet reformin aikana.

Kun he olivat keskustelleet Leninin kanssa, annettiin heille läänin paikallisille valtaelimille osoitettu ohjekirje.

— Nyt me tiedämme, mitä meidän on tehtävä! — sanoivat he minulle hyvästellessään.

Kuukauden kuluttua nämä talonpojat saapuivat uudestaan Leninin luo. Oli tapahtunut niin, että Leninin keskustelun vaikutuksesta rohkaistuneina he olivat kotikyläänsä saavuttuaan

panneet toimeen Neuvoston edustajain uusintavaalit, koska Neuvostoon olivat päässeet pesiytymään kulakit, jotka olivat ottaneet siipiensä suojaan maan suurvuokraajat.

— Meidän on vain kiittäminen Vladimir Iljitšistä siitä, että hän opetti meille hyvän asian,— puhelivat he kunnioittavasti Iljitšistä.

Kun minä ilmoitin heidän saapumisestaan, tuli Lenin työhuoneestaan ja tervehti heitä ihmeellisen välittömästi ja ystävällisesti. Eräs talonpojista otti pussistaan suuren pyöreän leivän ennen kuin tervehti Leniniä ja ojensi sen juhlallisesti hämmästyneelle Iljitšille.

— Teillä on täällä vähän leipää,— sanoi talonpoika.

Iljitš levitti kätensä, otti leivän ja sanoi hämääntyneesti hymyillen:

— Minulla ei ole edes niin paljon aikaa, että ehtisin tämän kaiken syödä.

Leipä pantiin pöydälle, ja kohta koko talonpoikaisryhmä Leninin kanssa istui pyöreän pöydän ympärillä keskustellen ystävällisesti.

Niinä vuosina leipä oli todellakin maalaisväen taholta kaikkein arvokkain lahja. Tähän ikivanhaan tapaan talonpojat osoittivat kunnioituksensa työläisten ja talonpoikain johtajaa kohtaan.

— Meillä oli kylän kokous,— kertoivat he sihteeristössä,— päätimme osoittaa kunniaa meidän kalliille puoltajallemme.

Näiden talonpoikien kasvat säteilivät valoa ja iloa. Pidättyvästi, yksinkertaisilla sanoilla he ilmaisivat vilpittömän rakkautensa ja syvän kunnioituksensa, jonka Iljitš heissä herätti.

Hyvästellessään minua sydämellisesti he lausuiivat toivomuksenaan, että jokainen kunta lähettäisi talonpoikien edustajia Iljitšin luo henkilökohtaista keskustelua varten.

Muistan kun kerran saapui talonpoikain valtuusmiehiä samalla kertaa eri lääneistä. He halusivat saada käyttöönsä sokerijuurikaspellot sanoen, että „sokerijuurikaspellot on sangen hyvää maata”. Minä koetin vakuuttaa heille, ettei työläisten ja talonpoikien valtio voi suostua siihen, että sokerijuurikaspellot hävitettäisiin. Vastaukseksi he väittivät itsepintaisesti:

— Emme tule mitenkään toimeen ilman niitä maita, alkaisimme kylvää niille pelloille vehnää. Saattakaa meidät Leninin luo, hän ratkaisee kaiken oikeudenmukaisesti.

Saatoin heidät Vladimir Iljitšin luo. Hän aukaisi itse oven ja kätteli miehiä, pyysi heitä huoneeseensa. Kului noin viitisen-toista minuuttia. Minä menin myös Leninin työhuoneeseen. Kuten tavallisesti aina vastaanoton aikana Iljitš istui mukavasti nojatuolissa lepäävän ihmisen asennossa kädet housujen

taskussa. Talonpojat istuivat hatut polvillaan ja kertoivat verkalleen ja arvokkaasti Iljitšille siitä, mitä tapahtuu heidän kotikylissään. Keskustelu oli nähtävästi kiihkeimmillään. Lenin siristi silmäänsä ja tarkkaili talonpoikien kasvoja. Kuulin hänen katkonaiset sanansa:

— Mitenkäs me ilman sokeritehtaita? Meidänhän pitää viedä sokeria ulkomaille, pitää käydä kauppaa...

Vihdoin talonpojat poistuivat. He olivat kuin päihtyneitä keskusteltuaan „pääbolševikin” kanssa. Siten he keskustelussa minun kanssani nimittivät työläisten ja talonpoikien valtion päämiestä. He olivat pidättyväisiä ihmisiä ja olivat tottuneet suhtautumaan epäluuloisesti kaupunkiin ja olemaan varovaisia kaikessa. Mutta Vladimir Iljitšin älyn voima ja miellyttävä sisäinen olemus vaikuttivat heihin lumoavasti. Tämä voima ilmaisi proletariaatin selvän ja johdonmukaisen linjan, Leninin tietoisuuden ja varman vakaumuksen siitä, että työläisten ja talonpoikain ystävyys oli välttämätön tosiasia. Minä sain nähdä kuinka suuren vaikutuksen talonpoikiin teki heidän kosketuksensa ihmisneron ajatuksen elävään lähteeseen. Edustajat ympäröivät minut ja toistivat moneen kertaan:

— Palaamme takaisin kotikylään ja kerromme, että näimme Leninin. Hän selitti meille kaiken niinkuin kuuluu — oikeudenmukaisesti.

Eräs valtuusmies sanoi:

— Nyt meillä on viisas johtomies! Ymmärtää talonpoikais-
toakin.

Vastaukseksi tähän omalaatuiseen kiitokseen selitin heille, että Lenin on aina seurannut talonpoikien elämää, on aina ollut selvillä heidän taistelustaan maan ja vapauden puolesta, on koko ikänsä opettanut työläisiä ja bolševistista puoluetta, miten saadaan talonpojille maa ja vapaus. Tämän yhteydessä eräs talonpoika kysyi minulta:

— Sanokaa meille, itsekö Lenin ratkaisee kaikki asiat?

Vastasin, että Vladimir Iljitš ratkaisee kaikki valtiolliset asiat yhdessä puolueen kanssa, bolševikkien Keskuskomiteassa, että puolue ajattelee samaa kuin Leninin.

Sitten toinen talonpoika kysyi:

— Siis ilman häntä ei mitään ratkaista? Hän valvoo kaiken itse ja antaa hyväksymisensä kaikille laeille, vai?

Lenin oli nähtävästi voittanut täydellisesti heidän luottamuksensa, ja he uskoivat niin lujasti hänen taitavaan ja viisaaseen johtajan ominaisuuteensa, että heidän teki mieli matkustaa takaisin kotiseudulleen täysin varmoina, että ilman Leniniä ei tehdä mitään.

Kerroin Leninille talonpoikain kiitoksesta. Hän oli nähtävästi siihen tyytyväinen ja hymyili vain vastaukseksi iloisesti.

hieman ironisesti. Hänen hymynsä oli aina tyytyväistä hymyä. Ajatteliko Iljitš sillä hetkellä, että hänen henkilökohtainen vaikutuksensa talonpoikiin oli työläisten ja talonpoikien mahtavan liiton pienenä ilmauksena? Ehkä juuri sen takia Iljitš vain poikkeustapauksissa kieltäytyi ottamasta vastaan talonpoikais-ton valtuuskuntia.

Huomasin, että Lenin oli erikoisen huomaavainen juuri talonpoikain edustajia kohtaan. Hän tervehti heitä tavattoman ystävällisesti. Päättellen hänen puhetavastaan ja välittömästä keskustelustaan heidän kanssaan hän taivutti heitä hellästi, varovaisesti puolelleen, lähensi heidän talonpoikaista mittapuutaan asioiden käsittämässä proletaarien mittapuuhun tehden sen niin, etteivät talonpojat itsekään sitä huomanneet.

Toisin oli keskustelussa työläisten kanssa. Puhellessaan tehdaskomiteoiden edustajistojen kanssa Lenin korosti työväenluokan osuutta ja vastuuta nuoren proletaarisen valtion kohtaloista ja pyrki kohottamaan työläisten tietoisuutta käsittämään teoissa eikä vain sanoissa proletariaatin diktatuurin merkityksen.

